

උතුරු ඉන්දියානු ජන හී හා වර්තමාන සමාජය

විශේෂීකුම, කො. ඩී. වනුරිකා ප්‍රියදර්ශනී¹

ජන හී යනු අතිත ගැමියා විසින් සිය කාර්යයෙහි නියැලීමේදී වෙහෙස මහන්සිය නිවා ගැනීමටත්, සෞන්දර්යාත්මක වින්දනයක් ලබා ගැනීමටත් නිරායාසයෙන් ගයනු ලැබූ හී විශේෂයකි. අතිතයේ සිට මුඛ පරම්පරාගතව පැවත ආ ජන හී වත්මන් මානවයා කෙරෙන් විවිධ හේතුන් මත දුරස් වෙමින් පවතියි. විශේෂයෙන්ම තාක්ෂණයේ දියුණුව සමග කාර්යබහුල වී ඇති මානවයා හට මුඛ පරම්පරාගතව පැවත ආ ජන හී සමග ගැවසීමේ අවකාශය අවම වෙමින් පවතියි. ඒ අනුව උත්තර හාරතීය ජන හී හා ඒවායෙහි වර්තමාන තත්ත්වය පැහැදිලි කිරීම මෙම පර්යේෂණයේ මූලික අරමුණයි. උත්තර හාරතයේ ඇතැම් අවස්ථාවලදී ගායනා කළ ජන හී වත්මන් සමාජයෙන් දුරස්වෙමින් පවතියි. අතිතයේ සිට පැවත ආ ඉන්දියානු ‘සෝලන් සංස්කාර’ නම් වාරිතු විධ දහසය හා සමාජීව ගයනු ලැබූ ජන හී වත්මන් සමාජයේ අභාවයට යමින් පැවතිම මේ සඳහා නිදුසුනක් සේ දැක්වීය හැකිය. උත්තර හාරතීය ජන හී හා වර්තමාන සමාජය පිළිබඳ තොරතුරු රසක් ‘භාරතීය සාහිත්‍ය’ (දත්ත්, 1998) කාන්තියෙහි සඳහන් වේ. අභාවයට යමින් පවත්නා ජන හී යළි ජනගත කිරීම සඳහා ගත හැකි ක්‍රියාමාර්ග ලෙසින් අධ්‍යාපන කෙෂේෂයෙහි ජන හී හා සම්බන්ධ වැඩිසටහන් ක්‍රියාත්මක කිරීම, පාසල් විෂය නිරදේශයට ඒ පිළිබඳ තොරතුරු ඇතුළත් කිරීම යනාදිය දැක්වීය හැකිය. ඒ අනුව වර්තමාන ඉන්දියානු සමාජයට ජන හී සම්පූර්ණ කරලීම උදෙසා මෙම අධ්‍යාපනය වැදගත් වන බව තිබ හැකි ය.

ප්‍රමුඛ පද: උත්තර හාරතය, ජන හී, වත්මන් සමාජය

¹ ගෙස්තුවේදී (විශේෂ) පළමු වසර, හින්දී අධ්‍යයනාංශය, කැලෙක්ස් විශ්වවිද්‍යාලය.